

РЕШЕНИЕ

№ 2339

гр. София, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 14.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **7047** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от А. Д. Г. срещу Заповед № 2035 от 06.07.2023 г., издадена от мл.инспектор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която спрямо жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

С жалбата, а и в съдебно заседание, жалбоподателят претендира отмяна на оспорената заповед. Твърди, че не е употребявал наркотични вещества, като в последните 2 години два пъти е бил спиран и тестван с полеви тест, показващ резултат бензодиазепим, а в следствие кръвните му тестове са отрицателни. Твърди, че страда от диабет.

Ответникът – мл. инспектор в Първа група, Първи сектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР – Г. П. П., не е заявил становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който отказва да му бъде извършен тест за употребата на наркотични вещества или техни аналози, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. Със заповедта е отнето свидетелство за управление на МПС №[ЕИК]. Заповедта е връчена на 06.07.2023 г. лично на жалбоподателката.

В заповедта е посочено, чрез препращане към АУАН Серия ГА № 1016408, че на 06.07.2023 г. около 10:15 часа, жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Пежо 307“ с табели с регистрационен номер СА 9178 РТ в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], при извършена проверка било установено, че водача отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Дрегер DRUGTEST 5000 с фабричен № ARPJ-0013. На водача е издаден талон за медицинско изследване за ВМА с № 0151272.

По делото е представена Мотивирана резолюция № 23-4332-М003454/10.01.2024 г., в която е посочено, че на посочената по-горе дата и място, водачът е отказал да бъде изпробван за употребата на наркотични вещества и техни аналози, за което му е издаден талон за медицинско изследване № 0151272. На основание чл. 54, ал. 1, т.1 ЗАНН и Докладна записка № 4332р-3136/10.01.2024 г. и Протокол за химико-токсикологично изследване за установяване употреба на наркотични вещества и техни аналози № И-9 от 02.01.2024 г., административно наказателното производство, образувано с АУАН Серия ГА № 1016408, че на 06.07.2023 г., е прекратено. Като мотив е посочено, че не е установено наличие на наркотични вещества в кръвта на водача.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. /л. 17/ подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. (л.18) на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на

фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта. Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на лицето, поради което възражението за наличието на такива също се приема за неоснователно.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, в съвместие с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая не се спори, че при извършена проверка на място, водачът е отказал да му бъде извършена проба с техническо средство за употребата на наркотични вещества.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице към момента на налагане на ПАМ. По делото безспорно се установи, че на 06.07.2023 г. около 10:15 часа, жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Пежо 307“ с табели с регистрационен номер СА 9178 РТ в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършена проверка водача отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство Дрегер DRUGTEST 5000 с фабричен № ARPJ-0013. Това обстоятелство не се и оспорва от жалбоподателя.

При наличието на материалноправните предпоставки обосновава извод за законосъобразно упражнена компетентност от страна на издателя на заповедта. Полицейският орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжен при наличието на визираните в нормата предпоставки, да издаде заповед с конкретното съдържание и да наложи по отношение на водача предвидената в закона принудителна

административна мярка. В случая нарушението се изразява в отказ на водача да бъде изпробван с техническо средство за употребата на наркотични вещества. В тази връзка е ирелевантна отчетената отрицателна проба от кръвното изследване, доколкото извършеното нарушение се различава по начина на засягане на обществените отношения, охранявани от правната норма. Водачът не е санкциониран за това, че е управлявал след употреба на наркотични вещества или техни аналози, а в случая е санкциониран отказа му да бъде изпробван за употребата им. В тази връзка резултатът от кръвната проба няма отношение към извършеното нарушение. В случай, че проверката с техническо средство установи употребата на наркотични вещества, а в последствие кръвната проба отрече тези показания, то резултатът именно от кръвната проба е определящ. Не така стоят нещата в конкретния случай, тъй като няма отчетена положителна проба с техническо средство, чийто резултат да бъде оборен посредством кръвната проба. Нарушението, за което е издадена ЗППАМ се извършва чрез бездействие, изразяващо се в отказ на водача да бъде проверен с техническо средство за употребата на наркотични вещества. Изпълнителното деяние не е управление на МПС след употребата им, а отказът да бъде изпробван водача. Ето защо, в случая отрицателната кръвна проба не променя факта, че е налице обективен отказ на водача да бъде изпробван с техническо средство. Освен това, законосъобразността на акта се преценява към момента на издаването му, а в конкретния случай е безспорно доказан отказа на жалбоподателя да му бъде извършена проба с техническо средство. Представената в съдебно заседание резолюция за прекратяване на административнонаказателното производство не променя факта, че е към момента на проверката обективно е налице отказ на водача да бъде изпробван за употребата на наркотични вещества, а освен това няма доказателства, че същата е влязла в сила.

Доводите на жалбоподателя за наличие на медицински проблеми, налагащи употребата на лекарства, които реагирали положително при извършване на проверка с техническо средство, са недоказани. Не са ангажирани никакви медицински документи в тази връзка, поради което твърденията на жалбоподателя в тази насока се преценяват като неоснователни и голословни.

По изложените съображения съставът на съда намира, че е налице валиден и законосъобразен административен акт, с който по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка, от компетентен орган и в предвидената от закона форма. Заповедта е издадена при наличието на материалноправните предпоставки за това, поради което упражнената компетентност е в съответствие с материалноправните изисквания за това. Жалбата на А. Д. Г. е неоснователна, поради което е дължимо отхвърлянето ѝ.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. Г. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] против Заповед № 2035 от 06.07.2023 г., издадена от мл.инспектор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: